

державного регулювання у будівництві формується з державних органів регулювання, органів контролю та нагляду, нормативно-правової бази, об'єктів та суб'єктів регулювання тощо.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Антонова Л.В. Стратегічні пріоритети розвитку державного регулювання будівельної галузі економіки України / Л.В. Антонова // Наукові праці. Державне управління. – 2014. – Вип.223. – Т.235. – С. 143-149.
2. Засоби та механізми господарсько-правового регулювання : кол. монографія / за наук. ред. Д. В. Задихайла. – Х. : Юрайт, 2013. – 416 с.
3. Козич О. Державне регулювання діяльності будівельної галузі України / О. Козич // Публічне управління: теорія та практика. – 2012. – № 3 (11). – С. 138-142.
4. Мелко В. Л. Теоретичні підходи до державного регулювання галузі будівництва / В.Л. Мелко // Державне управління, 2017 р. – № 1 (57). – С. 61-68.
5. Михайлов Г. М. Державний архітектурно-будівельний контроль як управлінська функція / Г. М. Михайлов // Теорія та практика держ. упр. – 2011. – Вип. 4. – С. 120-127.
6. Мордвінов О. Г. Управління аграрним природокористуванням в умовах ринкової трансформації : [монографія]. – Київ : УАДУ 2000. – С. 34–37.
7. Планування і забудова територій. Мінрегіон. ДБН Б.2.2-12:2018. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://dipromisto.gov.ua/files/NMD/DBN_B.2.2-12_2018.pdf.

Федотова Ю. В., канд. екон. наук, доц.,
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна*

РОЛЬ ПРОСТОРОВОГО ФАКТОРУ У РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ КУЛЬТУРИ

Місце розташування і культура постійно перетинаються один з одним, оскільки місце являє собою локалізацію тісних людських взаємозв'язків (з яких частково виникає культура), тобто культура – це явище, яке тяжіє до конкретного просторового самовизначення і сприяє утворенню місцевих відмінностей. Слід відзначити, що економічний аналіз культурних факторів є одним із нових напрямів економічної науки, що пояснюється особливостями становлення самої науки.

Географія культури, як і географія економічної діяльності, перекриває поле локальних і глобальних мереж, оскільки виробництво має місце переважно в межах локалізованих утворень, а його кінцеві продукти розповсюджуються по просторово більш протяжним мережам споживання. Відповідно, якщо у теперішній час певні локальні/регіональні культури знаходяться під загрозою зникнення, інші культури набувають все більш широку та сприйнятливую аудиторію. Фактично, деякі міста – Нью-Йорк, Лос-Анджелес, Париж, Токіо – продовжують виконувати функцію унікальних та надзвичайно креативних генераторів культури, головним чином стовпів нової культурної економіки [1, с. 4].

Однією, хоча і не єдиною, з причин для твердження про те, що категорія місця розташування повертається культурі в якості її привілея, є зберігання та посилення значення масових урбаністичних співтовариств, які характеризуються безліччю спеціалізованих соціальних функцій і тісними внутрішніми взаємозв'язками. Кожне із таких співтовариств являє певний різновид взаємодій, специфіка яких, включаючи специфічність результатів цих взаємодій, обумовлена особливостями даної місцевості; при цьому, як правило, відмічається високий ступінь зацікавленості подібних співтовариств в експериментуванні з власною культурою та культурними інноваціями. Крім того, в умовах сучасного капіталізму великі урбаністичні співтовариства частіше за все є суб'єктами найбільш бурхливої економічної діяльності, які утворюють значні агломерації виробничої та ділової активності. У даній ситуації актуалізуються різноманітні складні відносини між культурною та економічною сферами.

Культурні продукти виникають головним чином у місцевому середовищі, збагачуючи та збагачуючись мовою і культурою місцевої аудиторії. Тому виготовлення культурних товарів та послуг поки що не охоплює інші континенти. Те, що називають «job off-shoring» (переміщення робочих місць), у сфері культури не знайшло такого розвитку, як в інших економічних галузях. Втрата робочих місць пов'язана з реорганізацією кризових ділянок, наприклад, з введенням нових форм розподілу або появою нових ділових моделей, а не власне переміщенням робочих місць.

Стратегія посилення слабо розвинених міст або регіонів та неблагополучних групи населення полягає у розвитку власних ресурсів. Культура може відігравати тут позитивну роль. Культурна діяльність має здійснюватися у двох напрямках:

1) підтримка місцевих ініціатив, які здійснюються для покращення соціально-економічної ситуації (соціально-культурні проекти, культурні асоціації, добровільна допомога в організації фестивалів);

2) співробітництво «по вертикалі», тобто участь в ініціативах, які виходять від установ та адміністративних органів.

Ці стратегічні міри сприяють соціально-територіальній інтеграції, дозволяють людям отримати навички, які можуть бути використані в інших галузях, підвищуючи можливість пошуку місця роботи.

У загальному вигляді, як складне соціально-економічне явище, економіку культури доцільно розглядати у трьох ключових аспектах [2]:

- 1) теоретичному (комплекс наукових термінів і понять);
- 2) практичному (прикладні інструменти економічного аналізу);
- 3) аксіо-етичному (системи цінностей і моральних норм економічної системи).

На сучасному етапі частіше висловлюється точка зору, згідно з якою економіка культури, що формує економічну взаємодію з культурним простором, повинна бути ретельно проаналізована як система знань, цінностей і норм поведінки в економіці, мотивацій економічної діяльності.

Сьогодні в європейських країнах відмічається все більш виражена поляризація між суспільствами та окремими людьми, які мають у своєму розпорядженні значний фінансовий, соціальний, освітній капітал (resource-strong communities), з одного боку, та співтовариствами з низьким капіталом (resource weak communities) – з іншого. До останніх належать, наприклад, такі групи населення, як етнічні меншини, іммігранти, молодь та безробітні. Отже, місце розташування, культура та економіка утворюють єдність, а в умовах сучасного капіталізму є втіленням культурної економіки великих міст, які відіграють у сучасності велику роль.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Скотт Дж. Аллен. Культурная экономика в городах. *Логос*, 2002. № 3(34). С. 1-26.
2. Экономика культуры в Европе. URL : http://ifapcom.ru/files/Monitoring/vovk_econ_kult_eur.pdf (дата звернення: 04.05.2019).